

Kitab Daniel - Nomer Tilupuluh Genep

*Lambang Kenabian Nebukadnesar: Muka Kaciri Jalan-jalan Titinggal
Sajarah Gerakan Millerite jeung Visi Nu Disegel di Walungan Ulai*

Jeff Pippenger
2023-12-31

Daniel pasal hiji ngagambarkeun sajarah malaikat kahiji jeung kadua ti 11 Agustus 1840 nepi ka 22 Oktober 1844. Daniel pasal opat ogé nyangkem sajarah malaikat kahiji jeung kadua ti 723 SM nepi ka 22 Oktober 1844. Tangtu waé, ieu mustahil katingali tanpa metodologi hujan ahir, nyaéta “line upon line.”

Nebukadnesar, dina pasal opat, mangrupikeun lambang nubuat anu kacida ruwetna. Penting pikeun ngingetan deui ka diri urang sorangan naon anu diwakilan ku anjeunna nalika urang mimiti mertimbangkeun muka segel tina visi Walungan Ulai dina sajarah William Miller. Impian kadua Nebukadnesar, teu béda jauh jeung impian kadua William Miller, ngawakilan “tujuh kali,” dina Imamat dua puluh genep, anu mangrupa benang nubuat nu ngarajut sakabéh kitab Daniel jadi hiji. Nalika Daniel nafsirkeun impian Nebukadnesar dina pasal opat, anjeunna ngingetkeun anjeunna ngeunaan hukuman anu bakal datang, sarta ku kituna ngalambangkeun amanat malaikat kahiji anu sumping kana sajarah dina “waktu ahir” taun 1798.

Nalika pangadilan anu kungsi dipélingkeun ka Nebukadnésar yén éta baris datang téh enya-nya sumping, datangna éta jadi perlambang tanggal 22 Oktober 1844, nalika pangadilan panalungtikan mimiti lumangsung. Dina pasal kaopat, boh amanat pangéling anu ditepikeun ku Daniel, boh datangna pangadilan anu patali jeung amanat pangéling éta, digambarkeun ku kecap “jam”. “Jam” pangadilan Nebukadnésar ngawakilan “jam” pangadilan Allah dina amanat malaikat kahiji. Éta ogé jadi perlambang “jam” hukum Minggu, nalika pangadilan eksekutif Allah mimiti lumangsung. Bagian tina Daniel pasal kaopat anu ngawakilan datangna amanat malaikat kahiji dina taun 1798, jeung datangna malaikat katilu dina tanggal 22 Oktober 1844, anu dilambangkeun ku kecap “jam,” tuluy diulang deui sarta dimekarkeun deui. Téhnik ngulang jeung ngamekarkeun téh mangrupa téhnik nubuat anu remen pisan kapanggih dina nubuat, tapi hususna dina kitab Daniel.

Sanggeus Nebukadnesar nepi ka “jam” pangadilan, nyaéta “tujuh mangsa,” harita pangadilanana dimimitian, sarta minangka raja ti kalér, anjeunna tuluy ngawakilan pangadilan anu ditumpahkeun ka karajaan Israil beulah kalér dina taun 723 SM. Anjeunna dipasihan haté sato galak, ari sato galak dina nubuat Alkitab téh mangrupikeun karajaan, sarta ti taun 723 SM nepi ka 1798, anjeunna ngawakilan dua wangun paganisme anu kacida remenna jadi poko bahasan dina kitab Daniel.

Salila sarébu dua ratus genep puluh poé, anu ngawakilan sarébu dua ratus genep puluh taun, anjeunna ngawakilan kakawasaan pangancur kapir; tuluy salila sarébu dua ratus genep puluh poé deui, anu ngalambangkeun sarébu dua ratus genep puluh taun, anjeunna ngawakilan kakawasaan pangancur kapausan. Inti tina duanana kakawasaan pangancur éta sarua, sabab kapausan téh saukur kapir anu maké pangakuan kana agama Kristen.

Dina “ahir poé-poé,” anu mangrupa lambang anu diidentifikasi dina Daniel pasal dua welas, anu ngagambarkeun “waktuna ahir” dina taun 1798, karajaanna dipulihkeun deui ka dirina. Kasaksian Daniel opat, jeung Roh Nubuat, nétélakeun yén nalika karajaanna dipulihkeun dina “ahir poé-poé,” anjeunna téh jalma anu parantos tobat. Saterusna anjeunna janten lambang nubuat tina opat bebeneran anu penting. Anjeunna janten panyakot nubuat antara kakawasaan naga paganisme, anu anjeunna wakilan dina satengah kahiji tina “tujuh waktuna,” jeung kakawasaan sato galak, anu anjeunna wakilan dina satengah panungtung tina “tujuh waktuna.” Minangka lambang tina éta dua kakawasaan, nangtung minangka karajaan anu parantos dipulihkeun dina taun 1798, anjeunna teras ngawakilan kakawasaan katilu anu ngancurkeun (nabi palsu), anu kudu maréntah salila tujuh puluh taun lambang, bari palacuran Tirus dipopohokeun. Minangka raja Babul, Nebukadnesar ngawakilan panyakot nubuat antara tilu kakawasaan anu bakal janten Babul modéren dina ahir jaman, anu saterusna ngantunkeun dunya ka Armagedon.

Anjeunna ogé ngagambarkeun kalahiran Amérika Sarikat salaku sato galak ti bumi, anu mimiti mucunghul dina taun 1798 minangka anak domba, dilambangkeun ku pangalamanana anu geus tobat. Dina waktu anu sarua anjeunna bakal ngagambarkeun dua tanduk dina sato galak ti bumi éta, nyaéta Républikanisme jeung Protestanisme anu ngawakilan kakuatan Amérika Sarikat, anu jadi hal anu ngamungkinkeun éta nagara jadi bangsa anu pangdipikaresepna di dunya. Tapi dina ahir tujuh puluh taun simbolis éta, dua tanduk éta tuluy bakal digambarkeun minangka Républikanisme anu murtad jeung Protestanisme anu murtad, kalayan duanana tanduk kabagi kana dua golongan. Tanduk Républikanisme bakal diwangun ku Partéy Démokrat anu sacara kabuka teu maliré prinsip-prinsip suci Konstitusi, jeung Partéy Républik anu ngaku dirina minangka pembéla jeung jawara Konstitusi, tapi sabenerna mungkir kana prinsip-prinsip suci Konstitusi, bari milih tradisi jeung kabiasaan pikeun ngagentos prinsip-prinsip anu aya dina dokumén suci éta.

Dua golongan éta dilambangkeun ku kaum Saduki jeung Farisi dina mangsa Kristus. Roh kaum Saduki jeung Farisi ogé bakal nembongan dina tanduk Protestantisme murtad, anu hiji golongan ngajaga ibadah poé Minggu jeung anu séjén ibadah Sabat. Kaayaan Nebukadnésar anu geus tobat dina “ahir poé-poé,” dina taun 1798, pantes ngalambangkeun Amérika Sarikat, sarta kadua tanduk sato galak tina bumi. Katilu lambang éta—sato galak tina bumi jeung dua tandukna—memang geus ditangtukeun pikeun robah tina anak domba jadi naga.

Nebukadnésar, dina ahir “tujuh waktos”-na, ngawakilan panumbu anu ngaidentifikasi karajaan Babulna anu literal minangka lambang Babul modéren dina poé-poé panungtung, anu diwangun ku naga, ku sato galak, jeung ku nabi palsu. Anjeunna ogé ngawakilan tilu éntitas nubuat anu dilambangkeun ku sato galak ti bumi anu miboga dua tanduk, anu robah tina anak domba jadi naga salila tujuh puluh taun simbolis nalika palacuran Tirus dipopohokeun. Jero pisan hartina yén karajaan literalna téh nyaéta pisan karajaan anu jadi pralambang karajaan anu maréntah salila tujuh puluh taun simbolis.

Lambang anu dipaké ku Nebukadnesar dina pasal opat kudu ditumpangkeun kana pasal hiji. Lamun panerapan éta dilakukeun, éta ngahijikeun patok-patok sajarah Millerite, sarta netepkeun sababaraha bebeneran tina titingalian Walungan Ulai anu dina mangsa harita dibuka segelna. Dasar jeung tihang puseur gerakan Millerite nyaéta patalékan jeung jawaban dina Daniel pasal dalapan,

ayat tilu welas jeung opat welas. Patalékanana nyaéta, “Sabaraha lilana titingalian ngeunaan kurban sapopoé, jeung palanggaran anu nyieun karuksakan, nepi ka boh tempat suci boh pasukan dipasrahkeun pikeun diinjak-injak?”

Tina ratusan, lamun lain rébuan kecap anu ditambahkeun dina Alkitab, ngan kecap tambahan “sacrifice” wungkul anu ku ilham ditegeskeun yén éta henteu kaasup kana naskah. Lamun kecap éta dipiceun sakumaha kuduna, bakal écés katempo yén “the daily and the transgression” téh dua kakawasaan pangruksak anu béda. Sister White sacara husus nétélakeun yén kecap “sacrifice” ditambahkeun ku hikmah manusa sarta henteu lumaku kana naskah, sarta dina petikan anu sarua anjeunna ogé nétélakeun yén kaum Millerite leres dina nangtukeun “the daily” minangka paganisme. Istilah-istilah gramatikal dina pananya ayat tilu welas sacara taliti geus ditetepkeun ku Kristus ngaliwatan tulisan-tulisan Sister White, sarta lamun diatur ku naskah-naskah jeung parentah ilham tambahan éta, pananyana nyaéta, “How long shall be the vision concerning the two desolating powers of paganism and papalism, that were to trample down both the sanctuary and God’s people?”

Ku kituna, nalika Nebukadnesar ditempatkeun dina “waktu akhir,” dina taun 1798, anjeunna ngawakilan hiji jalma anu geus dirobahkeun haténa, sarta ku kituna ngawakilan “anu wijaksana” anu bakal ngartos tihang puseur jeung dasar Adventisme. Pangalaman pertobatanana nandakeun “anu wijaksana” anu ngartos “nambahan pangaweruh” anu dibuka segelna dina mangsa éta, tapi perlambang nubuatna sorangan sacara langsung ngajelaskeun sajarah anu jadi poko tina patalékan, “dugi ka sabaraha lila bakal lumangsung éta tetenjoan ngeunaan kakawasaan anu nyieun karuksakan, nyaéta paganisme jeung kapapaan, anu bakal nincak handap umat Allah (pasukan), jeung tempat suci Allah?” Salaku lambang tina “parawan anu wijaksana” anu ngartos “nambahan pangaweruh,” anjeunna ngawakilan William Miller, sabab Miller téh lambang jalma-jalma anu “wijaksana” dina sajarah anu dimimitian dina “waktu akhir,” dina taun 1798.

Nebukadnesar téh lambang waymark tina “waktu ahir,” sarta lamun ditumpangkeun kana pasal kahiji, anjeunna ogé ngawakilan datangna malaikat kahiji dina mangsa éta, sabab dina pasal kaopat, “jam” nalika Daniel maparin ka Nebukadnesar amanat panggeuing, nandaan waktu datangna malaikat kahiji, sarta éta téh taun 1798. “Jam” nalika pangadilan Nebukadnesar sumping, ngawakilan “jam” mimiti pangadilan panalungtikan Allah dina 22 Oktober 1844.

Waymark-waymark anu dihasilkeun ku perlambangan Nebukadnesar dina pasal kaopat nyaéta 723 SM, 538, 1798 (waktu ahir) jeung 22 Oktober 1844.

Tanda-tanda sajarah Millerite dina Daniel pasal hiji dimimitian ku Yoyakim, anu mangrupikeun lambang pangkawasaan pesen kahiji anu geus sumping dina “waktu ahir,” dina taun 1798. Pangkuatan pesen kahiji, anu diwakilan ku Yoyakim, nandaan 11 Agustus 1840. Panaklukan Yoyakim ngamimitian tujuh puluh taun pamaréntahan Babul, anu mungkas ku parentah Koresy. Daniel pasal hiji ngaidentifikasi hiji prosés ujian tilu léngkah, anu digambarkeun minangka ujian dahareun, dituturkeun ku ujian lahiriah anu ditungtungan ku ujian lakmus. Tilu ujian éta ngawakilan 11 Agustus 1840, nalika malaikat anu kawasa, anu taya sanés hiji pribadi iwal ti Yesus Kristus, turun ti sawarga mawa hiji kitab leutik anu umat Allah dina mangsa éta kudu “didahar”, sakumaha Daniel jeung tilu jalma mulya milih ngadahar kadaharan tina kacang-kacangan, tibatan

kadaharan Babul.

Uji anu kadua dina prosés éta ngawakilan manifestasi tina panolakan garéja-garéja Protestan kana amanat Miller (amanat malaikat kahiji), nalika hiji bédana tuluy katingali antara gerakan Millerite jeung garéja-garéja Protestan anu harita mimiti ngalaksanakeun peran profétisna salaku Protestantisme murtad. Bédana antara dua golongan éta kacida écésna, sarua jeung daging Daniel jeung tilu rerencangganna anu katingali leuwih séhat jeung leuwih gendut lantaran maranéhna dahar kadaharan sawarga, lain kadaharan ti Babul. Bédana éta kacirian dina ahir taun Alkitabiah 1843 (19 April 1844), nalika mangsa ngadagoan dina pasemon sapuluh parawan sumping.

Ujian anu katilu, anu mangrupa ujian penentu, ngagambarkeun 22 Oktober 1844 nalika, sanggeus tilu taun, “jam” éta sumping nalika Nebukadnesar sorangan ngahakiman sarta nyatakeun yén Daniel jeung tilu jalma anu mulya éta “sapuluh kali” leuwih hade tibatan jalma-jalma wijaksana Babul. Nempatkeun Daniel pasal opat di luhur pasal hiji ngahasilkeun tanda-tanda jalan sajarah Millerite anu dimimitian ku “waktu ahir” dina taun 1798; panguatan pekabaran malaikat kahiji dina 11 Agustus 1840; kacoréngan anu kahiji dina 19 April 1844; sarta kacoréngan anu agung dina 22 Oktober 1844.

Salian ti ngan ukur nangtukeun tanda-tanda husus dina sajarah Millerite, dua ieu bab, lamun di hijikeun “line upon line,” ngagambarkeun amanat malaikat kahiji, nangtukeun dua kakawasaan nu ngadatangkeun karuksakan anu jadi jejer doktrin dasar ngeunaan dua rébu tilu ratus poé, sarta ogé prosés pangwawaan tilu-léngkah dina Daniel dua belas anu salawasna lumangsung nalika kitab Daniel dibuka segelna.

Aranjeunna ogé ngaidentifikasi yén Nebukadnesar, minangka lambang jalma-jalma wijaksana dina 1798, dina patalina jeung impian kaduana dina pasal opat, ngawakilan William Miller, anu gerakanna bakal jadi tanduk Protestan anu sajati. Karya William Miller, anu ngawakilan bebeneran-bebeneran dasar Adventisme, dilambangkeun dina dua loh Habakuk, sarta Allah nungtun dina nyieunna éta dua loh suci.

Aya sababaraha bebeneran nubuat anu henteu kaciri kalawan leres ku Miller, sabab titik paningalna dina sajarah nubuat henteu ngidinan anjeunna pikeun ngakuan yén aya tilu kakawasaan anu nyababkeun karuksakan; lain ngan ukur paganisme (naga), kapapaan (sato galak), tapi ogé Protestantisme murtad (nabi palsu). Dina pangersa Mantenna, éta pamahaman-pamahaman nubuat Miller, anu kawatesan ku titik paningalna dina sajarah, henteu digambarkeun dina dua papan suci Habakuk.

Ngimpi kadua Nebukadnesar dina pasal kaopat Daniel ngagambarkeun ngimpi kadua William Miller. Duanana ngimpi nyoko kana “tujuh mangsa,” sarta ngimpi Miller ngaidentifikasi panolakan kana pagawéanana anu dimimitian dina taun 1863, teras ngaronjat nepi ka Midnite Cry. Duanana ngimpi dipungkas ku hiji karajaan anu dipulihkeun deui sanggeus hiji mangsa paburencayna. Ku sabab éta, urang baris nitenan heula ngimpi kadua Miller, saméméh urang langsung nitenan titingalian ngeunaan Walungan Ulai anu dibuka segelna dina taun 1798.

“Kuring ngimpi yén Allah, ku panangan anu teu katingali, ngirim ka kuring hiji peti leutik anu digarap kacida endahna, panjangna kira-kira sapuluh inci jeung legana genep inci pasagi, dijieun tina kai eboni jeung mutiara anu dipasangkeun kalayan kacida rapina. Dina eta peti leutik aya hiji konci napel. Geuwat kuring nyokot eta konci tuluy muka peti leutikna, tuluy, matak héran jeung kagét kuring, kuring manggihan yén eta pinuh ku rupa-rupa permata tina sagala rupa jeung ukuran, inten, batu-batu mulia, sarta koin emas jeung pérak tina unggal ukuran jeung niléy, disusun kalayan éndah dina tempatna séwang-séwangan di jero eta peti leutik; sarta ku susunan kitu, eta sadayana memancarkeun cahaya jeung kamulyaan anu taya tandingan iwal ku panonpoé.”

Kuring nganggap yén lain kawajiban kuring pikeun ngararasakeun ieu paningal anu éndah nyalira, sanajan hate kuring pinuh ku kabungah ku kacerlangan, kaéndahan, jeung ajén eusina. Ku sabab kitu, kuring nempatkeun éta dina méja tengah di kamar kuring sarta ngawawarkeun béja yén sakur anu boga kahayang tiasa sumping sarta ningali paningal anu pangmulya tur pangcerlangna anu kungsi katénjo ku manusa dina ieu kahirupan.

“Jalma-jalma mimiti datang, mimitina saeutik jumlahna, tapi tuluy nambahan jadi riungan. Nalika maranéhna mimiti nenjo kana peti éta, maranéhna ngarasa héran sarta ngajerit ku kabungah. Tapi nalika para paningal beuki nambahan, saréréa mimiti ngaganggu permata-permata éta, ngaluarkeunana tina peti sarta nyebarkeunana dina méja. Kuring mimiti mikir yén nu bogana bakal nungtut deui peti jeung permata-permata éta tina panangan kuring; jeung lamun ku kuring diantep sina paburencay, moal kungsi deui ku kuring bisa diteundeun kana tempatna masing-masing di jero peti sakumaha baheula; sarta kuring ngarasa yén kuring moal kungsi sanggup nanggung éta tanggung jawab, sabab éta bakal kacida beuratna. Tuluy kuring mimiti ngadesek ka jalma-jalma supaya ulah nyabak éta barang-barang, ulah ogé ngaluarkeunana tina peti; tapi beuki ku kuring dipénta, beuki ku maranéhna disebarkeun; jeung ayeuna maranéhna kaciri nyebarkeunana ka sakuliah rohangan, kana lanté jeung kana unggal sapotong parabot di éta rohangan.

“Saterusna kuring ningali yén di antara batu permata asli jeung duit logam asli anu ku maranéhna geus disebarkeun, maranéhna geus nyebarkeun jumlah anu teu kaétang loba pisan batu permata palsu jeung duit logam palsu. Kuring kacida benduna ku kalakuan maranéhna anu hina jeung ku teu tahu budi maranéhna, sarta ngagugat jeung nyarékan maranéhna ku hal éta; tapi beuki kuring ngagugat, beuki maranéhna nyebarkeun batu permata palsu jeung duit logam palsu di antara anu asli.

“Saterusna kuring jadi kacida kaganggu dina jiwa jasmani kuring sarta mimiti ngagunakeun kakuatan jasmani pikeun ngadorong maranéhna kaluar ti éta rohangan; tapi nalika kuring keur ngadorong kaluar hiji, tilu deui asup sarta mawa asup kokotor jeung serutan kai jeung keusik jeung rupa-rupa runtah, nepi ka maranéhna nutupan sakabéh permata sajati, inten, jeung koin, anu sakabéhna kasamput tina paningal. Maranéhna ogé nyarek nepi ka ruksak peti leutik kuring sarta nyebarkeun éta di antara runtah. Kuring nyangka teu aya saurang ogé anu merhatikeun kasedihan kuring atawa amarah kuring. Kuring jadi sakabéhna teu boga harepan jeung remuk hate, tuluy calik sarta ceurik.”

“Sabot kuring keur kitu ceurik jeung nalangsa ku leungitna anu kacida gedéna sarta ku tanggung jawab anu dipasrahkeun ka kuring, kuring émut ka Allah, tuluy kalayan satia neneda sangkan Mantenna ngutus pitulung ka kuring. Harita kénéh panto kabuka, tuluy aya saurang lalaki asup ka jero kamar; nalika éta jalma-jalma kabéh kaluar ti dinya. Lajeng anjeunna, bari nyekel sikat pikeun miceunan kokotor dina leungeunna, muka jandéla-jandéla, sarta mimiti nyapuan kokotor jeung runtah tina éta kamar.

“Abdi sasambat ka anjeunna sangkan anjeunna nyegah, sabab aya sawatara permata anu mulia paburencay di antara ruruntuhan.

Anjeunna nyarios ka abdi, “ulah sieun,” sabab anjeunna bakal “ngurus maranéhna.”

“Geus, waktu manéhna nyapuan kokotor jeung runtah, permata palsu jeung duit logam palsu, éta kabéh ngapung naék tuluy kaluar tina jandéla kawas méga, sarta kabawa ku angin. Dina kahebohan éta kuring nutup panon sakeudeung; waktu ku kuring dibuka deui, runtah éta geus leungit kabéh. Permata anu mulya, inten, duit emas jeung pérak, ngajeblag sumebar kacida lobana ka sakuliah rohangan.

“Saterusna anjeunna nempatkeun dina méja hiji peti, anu jauh leuwih gedé sarta leuwih endah batan nu saméméhna, tuluy ngumpulkeun permata-permata, inten-inten, jeung duit logam éta ku sakeupeul-sakeupeul, sarta ngalungkeunana kana peti éta, nepi ka teu aya hiji ogé anu kari, sanajan sawatara inten henteu leuwih gedé batan tungtung jarum.”

“Geus anjeunna nyauran ka kuring supaya ‘sumping sarta tingali.’”

“Kuring neutep ka jero peti éta, tapi panon kuring kasilau ku éta pintonan. Maranéhna ngagenclang sapuluh kali leuwih mulya batan kamulyaan maranéhna baheula. Kuring nyangka éta geus digosok ku keusik ku suku jalma-jalma jahat anu geus nyebarkeun jeung nginjak-nginjak éta dina lebu. Maranéhna disusun dina tatanan anu éndah di jero peti éta, masing-masing dina tempatna, tanpa katingali aya tanda-tanda pagawéan hésé ti jalma anu ngalungkeun éta ka ditu. Kuring ngagorowok ku kabagjaan anu kacida, sarta gorowok éta ngahudangkeun kuring.” Early Writings, 81–83.

Urang baris ngabahas impian Miller dina artikel salajengna.

Nu di handap ieu mangrupa bubuka pikeun impian kadua William Miller, anu ditulis ku James White nalika anjeunna medalkeun impian Miller dina Advent Herald.

“Impian ieu di handap kungsi diterbitkeun dina Advent Herald, leuwih ti dua taun ka tukang. Harita kuring ningali yén éta écés nandaan pangalaman urang baheula ngeunaan Kadatangan Kadua, sarta yén Allah maparin éta impian pikeun kapentingan domba-domba anu paburencay.

“Di antara tanda-tanda deukeutna poé Gusti anu agung jeung pikasieuneun, Allah geus nempatkeun impian. Tingali Joel 2:28–31; Acts 2:17–20. Impian bisa datang ku tilu jalan; kahiji, ‘ku lobana urusan.’ Tingali Ecclesiastics 5:3. Kadua, jalma-jalma anu aya dina kakawasaan roh najis jeung panipuan Iblis, bisa miboga impian ku pangaruhna. Tingali Deuteronomy 8:1–5; Jeremiah 23:25–28; 27:9; 29:8; Zechariah 10:2; Jude 8. Jeung katilu, Allah salawasna geus ngajarkeun, jeung masih ngajarkeun umat-Na leuwih atawa kurang ku

impian, anu datang ngaliwatan palayanan malaikat jeung Roh Suci. Jalma-jalma anu nangtung dina cahaya bebeneran anu caang bakal nyaho iraha Allah masihan ka maranéhna hiji impian; jeung anu kitu moal katipu sarta dibawa nyasab ku impian-impian palsu.”

“Jeung Mantenna ngandika, Dangukeun ayeuna pangandika Kami; lamun aya nabi di antara maraneh, Kami, PANGERAN, baris nganyatakeun diri ka manehna dina hiji tetenjoan, sarta baris nyarita ka manehna dina hiji impian.’ Bilangan 12:6. Ceuk Yakub, ‘Malaikat PANGERAN nyarios ka kami dina hiji impian.’ Kajadian 31:2. ‘Sarta Allah sumping ka Laban urang Siria dina hiji impian peuting.’ Kajadian 31:24. Bacalah impian-impian Yusuf, [Kajadian 37:5–9], tuluy carita anu matak narik ngeunaan kajadianana di Mesir. ‘Di Gibon PANGERAN nembongan ka Suléman dina hiji impian peuting.’ 1 Raja-raja 3:5. Patung anu agung tur penting pisan dina pasal kadua kitab Daniel dipasihkeun dina hiji impian, kitu deui opat sato galak, jst. dina pasal katujuh. Nalika Herodes narékahan ngamusnakeun Jurusalamet anu keur orok, Yusuf dipapatahan dina hiji impian supaya ngungsi ka Mesir. Mateus 2:13.”

“Jeung bakal kajadian dina POE-POE PANGPUNGTUNGNA, saur Allah, Kami baris ngocorkeun tina Roh Kami ka sakabeh manusa: sarta putra-putra maraneh jeung putri-putri maraneh bakal ngaramal, jeung nonoman-nonoman maraneh bakal nenjo tetenjoan, jeung kolot-kolot maraneh bakal ngalamun impian.’ Rasul-rasul 2:17.

“Kurnia nabi, ku jalan impian jeung tetenjoan, di dieu mangrupikeun buah Roh Suci, sarta dina poe-poe panungtungan kudu dinyatakeun kalawan cekap nepi ka jadi hiji tanda. Ieu téh salah sahiji kurnia garéja Injil.

“Jeung Mantenna maparin sawatara jadi rasul-rasul; sawatara jadi NABI-NABI; sawatara jadi panginjil-panginjil; sarta sawatara jadi pangangon jeung guru-guru; Pikeun nyampurnakeun jalma-jalma suci, pikeun pagawean palayanan, pikeun ngagedékeun awak Kristus.’ Epesus 4:11–12.

“Jeung Allah parantos nempatkeun sawatara di jero garéja, kahiji rasul-rasul, kadua NABI-NABI,’ jst. 1 Korinta 12:28. ‘Ulah nganggap hina KANABIAN.’ 1 Tesalonika 5:20. Tingali ogé Rasul-rasul 13:1; 21:9; Rum 7:6; 1 Korinta 14:1, 24, 39. Nabi-nabi atawa kanabian téh pikeun ngawangun garéja Kristus; sarta teu aya bukti anu bisa dipidangkeun tina pangandika Allah yén éta bakal eureun saméméh panginjil-panginjil, pastor-pastor, jeung guru-guru eureun. Tapi ceuk nu ngabantah, ‘Aya kacida lobana tetenjoan jeung impian palsu nepi ka kuring teu bisa boga kayakinan kana naon waé anu saperti kitu.’ Memang leres yén Sétan miboga anu palsu pikeun niron. Ti baheula ogé anjeunna salawasna miboga nabi-nabi palsu, sarta tangtu urang bisa ngarepkeun ayana maranéhna ayeuna dina waktos panungtungan ieu tina tipu daya jeung kameunanganna. Jalma-jalma anu nolak panyingkepan husus anu saperti kitu lantaran anu palsuna aya, ku kasaluyuan nalar anu sarua bisa waé nuluykeun saeutik deui sarta mungkir yén Allah kantos nyingkabkeun diri-Na ka manusa dina hiji impian atawa tetenjoan, sabab anu palsu téh salawasna aya.”

“Impian jeung tetenjoan téh mangrupa sarana anu ku Allah dipaké pikeun nganyatakeun diri-Na ka manusa. Ngaliwatan sarana ieu Mantenna nimbalan ka para nabi; Mantenna geus netepkeun karunia nubuat di antara karunia-karunia garéja Injil, sarta geus ngagolongkeun

impian jeung tetenjoan jeung tanda-tanda séjénna tina ‘POÉ-POÉ PAMUNGKAS.’ Amin.

“Maksud sim kuring dina katerangan-keterangan di luhur teh nya eta pikeun miceun bantahan-bantahan ku cara anu luyu jeung Kitab Suci, sarta nyiapkeun pikiran nu maca pikeun naon anu kieu di handap.” James White.